

HALEP'E YARDIM İÇİN; "BOŞ KAŞIK" VE "SANKİ YEDİM" OLAYLARI BİZİM İÇİN REHBER OLMALIDIR

Ebu Hüreyre Hazretleri'nden nakledilen bir rivâyete göre: "Bir gün Hz. Peygamber'in (a.s.v.) huzuruna bir adam geldi. Açlıktan takatinin kesildiğini söyledi. Resûlullah Efendimiz, hanımlarına bu adama bir şeyler vermeleri için haber gönderdi. Hanımları, evlerinde sudan başka bir şey bulunmadığını söyleyince Resûl-i Ekrem (a.s.v.): "Bu gece bu adamı kim misafir edecek?" dedi. Bunun üzerine Ensâr'dan biri: (Ebu Talha olduğu rivayet edilmektedir) "Ya Resûlallah, ben misafir ederim" dedi ve misafiri evine götürdü. Ebu Talha; evde hanımına yiyecek bir şey bulunup bulunmadığını sordu. Hanımı da yalnız çocukların yiyeceği kadar bir şey bulunduğunu söyledi. O da: "Öyleyse onları bir şeyle avut, sofraya gelmek isterlerse uyut. Misafirimiz eve gelince lambayı söndür, ona kendimizi de yiyormuş gibi gösterelim" dedi. Sofraya oturdular. Misafir karnını doyurdu. Kendileri karanlıkta yiyormuş gibi davrandılar, kaşıklarını sofraya boş uzatıp, geriye boş çevirdiler ve aç yattılar...

Sabah olunca Ebu Talha; Peygamberimiz (a.s.v.)'ın yanına gitti. Resûlullah ona: "Bu gece misafirinize karşı yaptığınız davranıştan Allah razı oldu." buyurdu. Riyâzü's-Salihîn, Buhari, Müslim gibi önemli hadis kaynakları Haşir Suresi'nin 9. Ayetinin bu olay üzerine nazil olduğunu yazmaktadırlar. Haşir Suresi'nin 9. Ayetinin meali şöyledir: **"Daha önceden Medine'yi yurt edinmiş ve gönüllerine imanı yerleştirmiş olan kimseler, kendilerine göç edip gelenleri severler ve onlara verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık hissetmezler. Kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir."** (Meal Kaynağı: Türkiye Diyanet Vakfı Kur'an meali – NOT: Ensar'ın muhacirlere karşı tutum ve davranışı, âyette belirtilen çerçeve içinde cereyan etmiş, kendileri muhtaç iken, başkalarının ihtiyacını giderme hasleti olan "İSÂR" Ensar'da doruk noktasına ulaşmıştır.)

Sahabe efendimiz ve sahabe validemizin Allah'ın övgüsüne mazhar olan bu olayını, kendisine rehber edinen Osmanlılar döneminde 18. yüzyılda İstanbul'da yaşayan Keçeci Hayrettin Efendi; çarşı pazara çıktığında zaruri ihtiyaçları dışında para harcamaz, bir şey yemek isteğinde **"sanki yedim"** deyip, o anda harcaması gereken parayı kesesinden çıkarıp bir kenarda biriktirip, tasarruf eder. Bir ömür boyu uyguladığı bu **"sanki yedim"** lerin sonunda biriktirdiği paralarla da İstanbul'un Fatih ilçesi Sinanağa mahallesinde, **"Sanki Yedim Camii"** adında bir cami yaptırır.

"Sanki Yedim"camii şu anda ibadete açık, dimdik ayakta durmaktadır.

Yanı başlımızdaki Halep'e yardım için geç kalmamak gerekir. Miktarlar da çok önemli değil. Üç olur, beş olur... Önemli olan açlık girdabındaki, savaş girdabındaki bir masuma yardımdır. Bir kaşık sıcak aş ikram edebilmektir. Sahabe efendimizin ve sahabe validemizin olayını ve onları örnek alan bir Osmanlı'nın olayını yukarıda anlattık.

O halde geriye, küçük bir vicdan muhasebesi kalıyor... Allah rızası için ihtiyaç sahiplerine yardım etme aşk ve şevki...

"Dün" neresiydi veya "yarın" neresi olur bilemeyiz ama, "bugün" yardıma muhtaç yerin adı **"HALEPTİR"**

Unutmamak gerekir ki; "Halep", "savaş ve açlıkla" imtihan olurken, biz de "Halep"'e bakışla imtihan oluyoruz...

Gün yardım günüdür. Hadi Bismillah...

Allah; yaptığınız yardımları kabul etsin. Amin.

Güzel günler dileğiyle...